

zijn hoofddekseel genaaid, en de haarlok en de melatie waren daar eveneens opgeborgen.

Een Europeesch sergeant marcheerde met drie man ten naastenbij 25 passen vooruit.

Achmad begon reeds te wanhopen aan eene ontmoeting met den vijand, toen eensklaps eenige vijandelijke schoten in de onmiddellijke nabijheid der patrouille vielen. Op hetzelfde oogenblik stortte de Europeesche sergeant, die zooals gezegd vooruit ging, dood neder. Eenige Atjehers vielen de drie manschappen onverhoeds met den klewang aan, die allen in het zand beten.

Een vijf-en-twintigtal Atjehers wierp zich met ontbloote en opgeheven klewang op den hoofdtroep. Hun krijgsgeschreeuw kon heinde en ver gehoord worden.

De luitenant werd met een klewangslag, die hem buiten gevecht stelde, ter aarde geworpen, en zou door de Atjehers zeker zijn vermoord, als sergeant Achmad zich niet vóór den luitenant geposteerd had, den slag afweerde en den vorsten Atjeher een doodelijken stoot met de bajonet toebrengt. Een tweede Atjeher, die zich op hem wilde werpen, onderging hetzelfde lot.

Hij had nu even den tijd, om achter zich te zien en bemerkte, dat de soldaten begonnen te weifelen.

Door een krachtig woord, maar nog meer door zijn schitterend voorbeeld moedigde hij het kader en de manschappen aan.

Hij was overal, waar het gevaar het grootst was. Zijne stooten waren meesterlijk; even meesterlijk wist hij met zijn geweer de slagen van den Atjeher af te weren.

De luitenant leefde en riep den manschappen toe, de bevelen van den sergeant Achmad op te volgen. Het commando was in goede handen. Wel had het troepje reeds vele dooden en gewonden, doch de vijand begon voor den krachtdadigen tegenstand te wijken. Achmad bezielde de soldaten.

„Halt houden!” riep hij, toen hij zag, dat enkele soldaten, die thans overmoedig begonnen te worden, de terugwijkende Atjehers wilden achtervolgen.

„Halt houden en gesloten blijven! Laadt geweer! Aan! Vuur! Aan! Vuur! Flink zoo mannen! Drie patronen snelvuur!”

En met het laatste schot, toen de vijand voorgoed op de vlucht was gejaagd, zakte deze brave onderofficier ter aarde. Hij had een kogelwond in zijn been gekregen. Hij had het reeds lang gemerkt, doch zich door zijn ijzeren wilskracht staande gehouden, zoo lang hij kon en zoo lang het moest.

Gelukkig was het vuren van de patrouille door onze troepen gehoord. Onverwijld werd versterking, waarbij een officier van gezondheid en tandoes 1), gezonden, om het vechtend troepje hulp en bijstand te verleen.

En dat was noodig. Want wanneer de vijand was teruggekeerd, zou het er hachelijk met de buiten gevecht gestelden hebben uitgezien. Ook voor de

---

1) Linnen draagbaren.